

denne Paragraph, ſaa er Betydningen deraf, at vi ikke vilde nogen Landbohøiſtſole, og derfor kunne vi ligefaa godt afgjøre dette Spørgsmaal her ſom ved at forkaſte hele Loven. Man kan ſige: der er en Forſkjel mellem diſſe to Fremgangsmaader; man kan ſige: derſom vi her forkaſte den første Paragraph, viſer Afſtemningen ikke, om det tillige er Reformerne af Dyr lægeinſtitutet, vi vilde forkaſte, og derſom vi derimod vente med at forkaſte Loven, til der bliver Spørgsmaal om dens Overgang til 3die Behandling, ſaa har man ſeet, at vi ere gaaede ind paa en Reform af den Skole, ſom dog er Grundlaget for det Hele, men for hvilken vi dog ikke vilde ſtemme, fordi den hænger ſammen med en Landbohøiſtſole. Enten vi gaae den ene eller den anden Vej, bliver vor Afſtemning ikke fuldkommen klar, men hvad der, troer jeg, er fuldkommen klart, det er, at her idetmindſte er en ſtærk Minoritet mod denne Landbohøiſtſole; om der vil blive en Majoritet imod den er tvivlsomt, men forelaa Sagen fuldkommen ſimpelt, ſaa var det langt lettere at ſaae den fuldſtændigt klart afgjort. Det ærede Medlem ſiger, at jeg vil ſprede Kræfterne, men jeg har tvertimod ſagt, at jeg gaaer ud paa at bringe Dyr lægeſkolen tilligemed de forberedende Videnskaber i den nøieſte Forbindelse med Underviſningsvæſenet i det Hele, for at Kræfterne kunne blive concentrerede, og naar han da ſiger: at jeg og dem, der dele Anſkuelse med mig, vilde dog give de ſamme Kræfter til Skolen, ſom dem, der af Regjeringen forlanges, ſaa maa han vel lægge Mærke til, at der er en ſtor Forſkjel paa at gjøre det muligt at bruge de ſamme Kræfter ved ikke at nægte Midlerne til dem og paa ligefrem at indrømme Kræfternes Nødvendighed. Ved de Indrømmelser, jeg har gjort, har jeg ikke ſagt, at Kræfterne vare nødvendige, og jeg holder mig overbeviſt om, at vi ved en god Organisation af vort hele Underviſningsvæſen kunne ſpære Kræfter og naae det ſamme Maal. Jeg vil ikke berøve Midlerne til ſtrax at kunne tilveiebringe de Reſultater, man ønsker; vi kunne da ſenere komme og reducere indenfor diſſe Grændſer. Det er en Concefſion, en Indrømmelse fra min Side, men det er ikke en Erkjendelse.

Indenrigsministeren: Den ſidſte ærede Taler har viſe Themata, ſom han efter, og ſom altid bringe ham baade tilbage til Fortiden og ind i Fremtiden, men tillige meget ofte ſjerne ham fra det, der i Dieblikket ligger for. Jeg ſkal nu ikke følge ham tilbage til Fortiden ved at gaae ind paa Undersøgelſer om det chirurgiſke Akademie og alle de øvrige Gjenſtande, ſom dermed ſtaaer i Forbindelse; jeg ſkal end mindre følge ham ind i Fremtiden og ind i den Række af Landraader, han fremſtillede for os. Skal jeg ſige Noget om alt dette, ſkal det kun være, at jeg troer, at de af ham fremsatte Overdrivelſer ſkaade hans Sag hos Enhver, der har ſund Dømmekraft, og tjene alſaa hans Modſtandere. Derimod ſkal jeg holde mig til det, ſom jeg anſeer for Kjernen i hans Modſtand, og ſom fortjener en nøiere Betragtning. Han gaaer i denne Sag, ſom ſaa ofte, ud fra Skatteydernes Interesſe, og tog han dem ſamlede, vilde jeg villigt indrømme, at Hensynet til dem er en Hovedbetragtning, ſom Folkethinget maa tage ved fra ſit Standpunkt at bedømme en Sag. Men den ærede Rigsdagsmand bliver ſjelden derved; han deler Skatteyderne, i dette Tilfælde dog kun Landboſkatteyderne, det tiendefrie Hartkorn ſkærer han fra det tiendeplygtige Hartkorn, det menige Folk fra det øvrige Folk, og ſaa gaaer han ud paa at ubregne, om den Pengebyrde, der handles om, mere rammer den ene end den anden Claſſe. Jeg troer, at man ved ſaaledes at betragte Skatteforholdene aldrig vil kunne komme til nogen endelig Afgjørelſe af det Spørgsmaal, om en Udgift ſkal udredes af Staten. Spørgsmaalet maa være: er Udgiften til Gavn for Staten? Er den det, ſaa bør den gjøres, og ſaa kan der ikke ſpørges, om den nærmest vil gavne enkelte Claſſer af Skatteydere. Spørgsmaalet er: om den gavner Landet i det Hele? Jeg gjentager nu, hvad jeg ſagde igaar, at jeg ikke ſkulde have driſtet mig til at fremlægge dette Udkaſt, der angaaer factiſke Forhold, hvorom Ministeren ikke kan have en oprindelig Kundſkab, naar ikke den Begrundelse, ſom ledsagede Forſlaget, eſterat jeg havde veiet, at hvad der kunde tale for og imod, havde hos mig frembragt den Overbeviſning, at det efter Dan-